

Kántor Zsolt

Ahol először lakoztam az én nevemmel

(Jer. 7. 12.)

Maurice Blanchot és az irodalmi tér

Soha nem tudja véglegesen konstatálni.
Akár a szoba levegőjében kígyózó illatot.
Vagy a kávéban jótékonykodó gyógy gombát.
Nyakon csíphetetlen – mint kvantumállapot.

Egyszer csak ott van veled, és mint lételemed
S akkor visszakerülsz a kitaláltba –
S legjobb magzati pózban fetrengened,
Amikor írás helyett ihlet visz az ágyba –

Mintha az emlékezet lenne a nyelv,
rétegeibe leásni álmoként nagyon mély
Le kell szopogatni a szavakról a rímeket.

Amit elsiettél korábban és fontos volt
a tudat megeleveníti és – sőt bevárja.
Hogy beleolvadjon a test a nyugágyba.

S a fáradtságot a vágy hazavágja -

Maurice Blanchot az égbe emeli lelkét

és megtalálja a Nüánsz utca végén a múzeumot
rátalál a Legnagyobb Senki földjére
amiről nem tudta arkhé-e? vagy a vég-e?

és megdöbben, mert jobb a fikció
mint a ráció mint ahogy elképzelte
látszik ám: a valóság őt is felemelte

még radikálisabban lát és nincs benne semmi
ami megbánthatná
csak a Megmutatkozás Aknák

nem elfedés nem agyi emulzió
csupa keresztutalás és illúziók
lám a Mennyben is ott az intenció

és nem fáj ráadásul kimondani jó
hogy a túlvilágon is esik az eső és a hó
mert az öröm a szellem zsebébe való –



Huszthy Edit: Negyven nap a pusztában I. (vegyes technika)